(29)

3 நாள்

கூட்ட நெரிசல் இல்லாத ரெயிலில், ஜன்னல் ஓரம் அமர்ந்து, காற்று முகத்தில் மோதித் தலையைக் கலைக்கப் பயணம் செய்து, ரயில் நின்றதும் யாரும் தன்னைப் பின் இருந்து பிடித்துத் தள்ளாமல், பிளாட்பாரத்தில் இறங்கி நின்ற சுமதிக்குக் குதூகலமே ஏற்பட்டது.

'சிவனே' என்று நின்றிருந்த அந்த வண்டியைப் பார்த்ததும், அவளுக்குக் கழுதையின் நினைவு வந்தது. பிறர் சுமையைச் சுமக்கிறோமே என்கிற நோவு இல்லாது, சுமப்பதே வாழ்வாய் வாழ்கிற இந்த ரயில் வண்டியும் கழுதையும் எவ்வளவு அர்த்தமுள்ள வாழ்க்கை வாழ்கின்றன என்று தோன்றிற்று அவளுக்கு.

எதிர்த்திக்கில் பயணம் செய்யக் காத்திருந்த ஒரு சிலரைத் தவிர, பிளாட்பாரமே காலியாக இருந்தது. காலி சிமெண்ட் இருக்கை, 'வந்து உட்காரேன்' என்று கூப்பிட்டது. சற்று உட்கார்ந்து போகலாம் என்று நினைத்தாள் சுமதி. உடனடியாக வீட்டுக்குப்போய் 'உட்கார்ந்து கொள்கிற' வேலையைத் தவிர வேறு வேலைதான் இல்லையே.

மூடிய கண்ணுக்குள் அப்பாவின் முகம் வந்தது. அப்பா இன்னேரம் என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்? 'இந்து'வில் ஏற்கெனவே பத்து முறை படித்த ஒரு செய்தியைப் பதினொன்றாவது முறையாகப் படித்துக் கொண்டிருப்பார். நிமிஷத்துக்கு ஒரு தரம், வாசலில் ஏதேனும் நிழல் ஆடுகிறது என்கிற சாக்கில் எழுந்து வந்து 'குழந்தை வந்துட்டாளா' என்று தேடிக் கொண்டிருப்பார். அப்படியே திண்ணையில் தெருவைப் பார்த்துக் கொண்டும் உட்கார்ந்திருப்பார்.

'அப்பா... அப்பா' சுமதியின் மனம் அரற்றியது. உடம்பு உதற எழுந்து வீடு நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

கடைத் தெருவைக் கடந்து, ஜட்கா வண்டி ஸ்டாண்டைக் கடந்து இடது பக்கம் திரும்பினால் கோடி வீடு சுமதியுடையது. தெருத் திருப்பத்திலேயே அப்பா நின்றிருப்பது தெரிந்தது. பேப்பரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, பனியனும் நாலு முழ வேஷ்டியுமாய், அவரும் இவளைக் கவனித்து விட்டார். சுமதியை நோக்கி நடந்து வரத் தொடங்கினார். சரியாகத் தெருவின் பாதியில் இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டனர்.

"அப்பா..."

"வாம்மா வா... எங்கே இத்தனை நாழி காணமேன்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன்..."

அப்பா முன்னும், சுமதி பின்னுமாக வீட்டை நோக்கி நடந்தார்கள். வழக்கம்போல் பக்கத்து வீட்டுப் பெரியம்மா தெருவி லேயே உட்கார்ந்திருந்தாள். சுமதிக்கு ஒரு கணம் பயம் வயிற்றைப் பிசைந்தது. பெரியம்மா கேட்டாள்.

"சுமதியா... இப்பத்தான் வரியாக்கும்..."

"ஆமா பெரியம்மா..."

"ஊம்... இன்னும் குளிச்சுகிட்டுத்தான் இருக்கியாக்கும்..."

சுமதி தலை குனிந்துக் கொண்டே வந்து வீட்டுக்குள் புகுந்து கொண்டாள். கூச்சத்தில் உடம்பு சுருங்கிப் போனது போல் இருந்தது. உடம்பெல்லாம் வியர்த்துப் போயிற்று. 'சே, எவ்வளவு அசிங்கம்...'

நடையில் அம்மா அரிசியில் கல் பொறுக்கிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

"வாடி என்ன இத்தனை நாழி... ரெயில் லேட்டாயிருக்கும்..." என்றாள். அம்மா இப்படித்தான். அவளே கேள்வியும் கேட்டு அவளே பதிலும் சொல்லிக் கொள்வாள்.

சுமதி கொஞ்சம் தூரமாகப் போய், ஓர் ஓரமாக உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

"கொழந்த களைச்சு வந்திருக்கும். அதுக்குக் காப்பி போட்டுக் கொடேன்" என்றார் அப்பா.

"டிக்காஷனைப் போட்டு ரெடியா வச்சிருக்கேன்... பாலைச் சுட வைக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி..." என்றவாறு, முறத்தை வைத்துவிட்டு எழுந்தாள் அம்மா. எழுந்து நின்றவள், கொஞ்சம் தள்ளாடி தூணைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றாள்.

"தள்ளலேடி அம்மா" என்றாள். பாரியான உடம்பைச் சுமந்து கொண்டு சமையல் அறைக்குள் புகுந்தாள்.

அதற்குள் அப்பா, நாலைந்து புத்தகங்களைக் கொண்டு வந்து சுமதியின் முன்னால் வைத்தார். சுமதி புத்தகங்களைப் புரட்டிய வாறு, "ஏதுப்பா இதெல்லாம்."

"லெண்டிங் லைப்ரரி புத்தகம்மா. இப்ப நம்ம ஊருலயும் அது வந்துடுச்சே... வர்றபோது கடைத் தெருவிலே நீ கூடப் பார்த்தி ருக்கலாமே... பெரிசா போர்டு மாட்டிருப்பான். நான் நூலகத்தில் சேர்ந்துட்டேன். உனக்காகத்தான். எனக்குத்தான் புத்தகம் படிக்கவே பிடிக்காதே... நீயோ புத்தகப் புழு. இந்த மூணு நாளும் என்னதான் பண்ணுவே நீ? சும்மா மொட்டு மொட்டுன்னு மோட்டு வளையைப் பார்த்துக்கிட்டு இருக்கே, உன்னைப் பார்க்கவே பாவமா இருந்தது. சரி, குழந்தை புத்தகம் படிச்சுக்கிட்டு இருக்கட்டும்'னு வாங்கி வந்தேன்..."

சுமதி கையிலிருந்த புத்தகம் கனத்தது. தன் பொருட்டு இந்த அப்பாவும் அம்மாவும் ஏற்றுக் கொள்ளும் துன்பத்தை, தொந்தரவை நினைக்க மனம் கசிந்தது. அதே சமயம் தன் ஒருத்திக்கு நேரும் அந்தரங்கம் ஊருக்கே வெளிச்சமாவதை நினைத்து உடம்பு கூசியது. நாணிப்போய்த் தலை கவிழ்ந்து உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அம்மா காப்பியோடு வந்து, டம்ளரை அவளுக்கு முன்னால் தரையில் வைத்துவிட்டு, தன் இடத்துக்குப் போய் மீண்டும் முறத்தை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தாள்.

சுமதி காப்பியை ருசித்தாள். அம்மா கை எதையும் அமிர்த மாகத்தான் செய்யும். இதமான சூடும். அடி நாக்கில் கசந்து கொண்டும் மணத்தோடு உள்ளிறங்கும் காப்பி. டம்ளரை கடைசிச் சொட்டு வரைக்கும் உறிஞ்சிக் குடித்தாள்.

"இன்னும் கொஞ்சம் காப்பி வேணுமாடி?"

"வேணாம்மா... கொஞ்ச நாழி போகட்டும்..." வாசலில் காக்கை ஒன்று வந்து கரைந்தது.

"ஆமா... விருந்தாளி வந்தப்புறம் வந்து சேதி சொல்லு... காலம் காக்காவைக்கூட மாற்றிவிட்டது..." என்றாள் அம்மா.

அப்பா சிரித்தார். அப்பா சிரிப்பதைப் பார்க்கச் சந்தோஷமாக இருந்தது. அம்மா கேட்டாள். "உன் வீட்டுக்காரர் எப்படி இருக்கார்... என்ன சொல்றார்?..."

"இருக்கார்... வரும்போது முறுக்குப் பண்ணி எடுத்துக்கிட்டு வரச் சொன்னார். நீதான் நல்லா முறுக்கு பண்ணுவியே... பண்ணி மருமகனுக்குக் கொடுத்தனுப்பு..." மகள் சொல்லியதைக் கேட்டு, ஒரு பரங்கிப் பழம் சிரிப்பதைப் போல அம்மா சிரித்தாள்.

"செஞ்சா போச்சு... அதுக்கென்ன இப்போ... உன் மாமியாரை நினைச்சாத்தான் சோறு தொண்டையில் இறங்க மறுக்குது..."

சுமதி கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு புருஷன் வீட்டுக்குப் போய், அடுத்த மாதமே 'அந்த மூன்று நாளுக்காக' அம்மா வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட்ட அன்றே அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் மனசு உடைந்து போனதைக் கண்டு கொண்டாள்.

"என்ன இழிவான மனிதர்கள்" என்றார் அப்பா.

"அம்மா... அந்த மாமி ரொம்ப மடியாம். தீட்டுத் தொடுப் பெல்லாம் அவங்களுக்கு ஆகாதாம். சின்ன வீடு. ஒண்டுக் குடித்தனம். அதுல இதையெல்லாம் சீராட்டிக்கிட்டு இருக்கு முடியுமோ? 'உங்க அம்மா வீடுதான் பெரிசா வசதியா இருக்கே. இந்த மூணு நாளும் அங்க போயிருந்து, தலைக்குக் குளிச்சுட்டு அப்புறமா வந்து சேரு...' அப்படீங்கறாங்க..." என்று சுமதி தயங்கித் தயங்கி வெட்கத்தோடு, அழுதுகொண்டே சொன்ன அன்று அம்மா கல்லாய்ச் சமைந்து போய் நின்றாள்.

"உன் தலைவிதி இப்படி ஆச்சே" என்றாள் அம்மா. "சரி... குழந்தை இப்பத்தான் வந்திருக்கா... கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுக்கட்டும்" என்றார் அப்பா.

அவருக்கு இந்த விஷயத்தைப் பற்றிய பேச்சை எடுத்தாலே வெட்கத்தாலும், ஒரு விதமான அசங்கிய உணர்விலும் முகம் சிவந்து போய் விடுகிறது.

சுமதிக்குத் தோட்டத்து அறையை ஒழித்துக் கொடுத்திருந்தார் அப்பா. ஃபேன் இல்லாமல் குழந்தை தூங்க முடியாதே என்று புதிதாக ஃபேன் பொருத்தியிருந்தார். அந்த மூன்று நாட்களையும் இங்குதான் சுமதி கழித்து வந்தாள். இந்த நாட்களில் தொடக்கம், அவளுக்குக் கடும் தலைவலியோடுதான் ஆரம்பம் ஆகும். நெற்றி பிளப்பது போல் இருக்கும். யாரையும் தலை நிமிர்ந்து பார்க்க முடியாது. உடம்பெல்லாம் அடித்துப் போட்டாற் போன்ற களைப்பும், லேசான வயிற்று வலியுமாக இருக்கும். சமயங்களில் சாப்பாடு இறங்குவதுகூட முடியாமல் வலி காரணமாக நெற்றியைச்

சுருக்கிக் கொண்டு மாமியைப் பார்க்கும்போதே மாமிக்குப் புரிந்துவிடும்.

“ஊம்… கிளம்பு…” என்று விடுவாள்.

கேசவனுக்கு உலகில் எது பற்றியும் கவலை இல்லை. அம்மா என்ன சொல்கிறாளோ அதுவும், அலுவலக அதிகாரி என்ன சொல்கிறாரோ அதுவும் கட்டளைகள். அவற்றைக் கேட்டு அதன்படி நடப்பது என்பதே அவன் வாழ்க்கை. எழுந்ததும் குளியல், பிறகு இலையை பார்த்துக்கொண்டே, ஒரு கையால் இலையைப் பிடித்துக் கொண்டே மறுகையால் சாப்பிடுவான். மாமி இல்லாத நேரத்தில் சுமதி சொல்வாள்:

‘இலையை எதுக்குப் பிடிச்சிக்கிட்டு… பறந்தா போயிடும்?’

பதிலாக ஓர் அசட்டுச் சிரிப்பு அவனிடமிருந்து வெளிப்படும். கையைக் கழுவி ஈரம் காயுமுன்னே காலில் செருப்பை நுழைத்துக் கொண்டிருப்பான். மாலை ஏழு ஏழரை மணிக்கு அலுவல் முடித்துத் திரும்புவான். அதற்குள் முகத்தில் தூக்கம் சுழித்துக் கொண்டிருக்கும். எல்லா ஆண் பெண் பிள்ளைகளும்தான் வேலைக் குப் போகிறார்கள். இப்படித் தூங்கிக் கொண்டா திரும்புகிறார்கள்? பஸ்ஸில் தூங்கி வழிந்து கொண்டு வந்திருப்பான் என்று சொல்லத் தக்க முகத் தோற்றத்தில் திரும்புவான். முகத்தை, கைகாலைக் கழுவிக் கொண்டு எட்டு மணிக்கெல்லாம் சாப்பிட உட்கார்ந்து விடுவான். ஒரு கையால் இலையைப் பிடித்துக் கொண்டு சாப்பாடு. கையைக் கழுவினானோ இல்லையோ, கண்கள் சுற்றிக் கொண்டு வரும் அவனுக்கு. கட்டிலில் வந்த குப்புறப்படுத்தான் என்றால் விடிந்துதான் கேசவன், கேசவனாக மீள்வான்.

மேலே ஃபேன் வெகு வேகமாகச் சுழலுவதாகப்பட்டது சுமதிக்கு. சத்தம் வந்தது. சத்தத்தோடு வரும் காற்றை அவளால் ரசிக்க முடியவில்லை. எழுந்து எண் இரண்டில் வைத்தாள். காற்று மிதமாக, வருடிக் கொடுத்தது. இப்படி இருந்தால்தான் அவளுக்குப் பிடிக்கும். காற்று அடிக்கக் கூடாது. தொடவேண்டும். அதுதான் சுகம்.

என்னமோ தூக்கம் வரவில்லை. அவளைக் குறித்து அப்பாவும் அம்மாவும் படும் துன்பம் அவளுக்குத் தெரியும். இந்தச் சின்ன விஷயத்துக்காக இருபது மைல் தூரத்தில் இருக்கும் அவள் வீட்டுக்கு மாசா மாசம் அவள் அனுப்பப்படுவதைக் குறித்து அப்பாவும் அம்மாவும் கவலைப்படுகிறார்கள். ஆனாலும் பெண் வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கிறாள் என்கிற திருப்தியோடு இருக்கிறார்கள். அதுகூட இல்லை என்று அவர்களுக்குத் தெரிய வந்தால்?

சுமதி புரண்டு படுத்தாள். படித்துக் கொண்டிருந்த 'மோக முள்' புத்தகத்தில் ஓரிடத்தில் யமுனா பாபுவைப் பார்த்துக் கேட்கிறாள், 'இதுக்குத்தானா' என்கிறாள். எத்தனையோ வருஷங்களுக்குப் பின்னால் பாபுவும் யமுனாவும் ஒருவரை ஒருவர் உடம்பாலும் அறிந்து கொள்கிறார்கள். யமுனா, இதுதானா? இதற்குத்தானா? இதற்காகத்தானா? என்றெல்லாம் கேள்விகளால் தன்னை நிரப்பிக் கொள்கிறாள்.

சுமதி, யமுனாவைத் தன் மனக் கண்முன் கூப்பிட்டாள். சொன்னாள். 'யமுனா இதுவும் தானே வாழ்க்கை. உடம்பும் தானே வாழ்க்கை? உடம்புக்கும் தானே பசிக்கிறது? நீ சாப்பிட்டுப் பார்த்து இவ்வளவு தானா என்கிறாய் யமுனா! நான் பசித்தே கிடக்கிறேனடி...' என்று சொல்லிக் கொண்டாள்.

அம்மா முறுக்குகளைப் பயணத்தின்போது உடையாதபடி, டின்னில் அடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். சுமதி குளித்து முடித்து, சாப்பிட்டுக் கிளம்பத் தயாராகிவிட்டாள். அம்மாவுக்கு முன்னால் முறுக்குகள் ஆயிரக் கணக்கில் குவிந்து கிடந்த மாதிரி இருந்தது. ஒன்றைக் கையில் எடுத்துக்கடித்தவாறே சுமதி கேட்டாள்.

"எதுக்கும்மா... இவ்வளவு? கொஞ்சமாகப் பண்ணி இருக்கலாமே?"

"நாலு நாளாவது வச்சிருந்து தின்ன வேண்டாமாடி... என்ன கெட்டா போயிடும்..."

சின்னச் சின்னப் பல் சக்கரங்களைப் போன்ற முறுக்கு. பலாப்பழ முள்களைப் போலக் கூர் கூராகக் குத்தியது. இரத்தம் வரத் தைக்காத முள்கள். வாயில் போட்டால் கரைந்தது. நாக்கில் எள்ளும் ஜீரகமும் தனித்து நின்றன. தனியாக எள்ளையும் ஜீரகத்தையும் மென்று சுவைக்க வேண்டும்.

"முறுக்கு பிரமாதம் போ... கொண்டா கொண்டான்னு மாமி கை முறுக்கை மருமகன் தின்னப் போறார்..."

அம்மாவை யாராவது புகழ்ந்தால் அவளுக்குச் சின்னப் பெண் மாதிரி வெட்கம் வந்துவிடும். முகத்தைக் கையால் மூடிக் கொள்ளாத குறையாக, "போடி கலாட்டா பண்றே..." என்றாள். அதற்குள் தக்காளி ஆகிவிட்டது முகம் அவளுக்கு.

"இன்னும் கொஞ்சம் வெண்ணெயும், தேங்காய்ப் பாலும் போட்டிருந்தா இன்னும் நல்லா இருந்திருக்கும்..." என்றாள்.

அப்பா அங்கவஸ்திரத்தைப் போட்டுக் கொண்டு கிளம்பினார். ஸ்டேஷன் வரைக்கும் வந்து, டிக்கெட் எடுத்துக் கொடுத்து, வண்டி நகர்ந்த பிறகு துக்கத்தை மனசில் அடக்கிக் கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினால்தான் அப்பாவுக்குத் திருப்தியாய் இருக்கும்.

சுமதி டின்னைத் தூக்கிக் கொண்டாள்.

அம்மா, "ஜாக்கிரதையாய்ப் போய் வா. போன உடனே தபால் போடு... அடுத்த மாசம் வர்றபோது..." என்று என்னவோ சொல்ல வந்தவள் நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள். முகத்தை வேறு புறமாகத் திருப்பிக் கொண்டாள். சொல்லக் கூடாததைச் சொல்லி விட்டாற் போலக் கழிவிரக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது அவளுக்கு.

அப்பா பேசாமலேயே உடன் நடந்து வந்தார். பேசத்தான் நினைக்கிறார். என்ன பேசுவது என்றுதான் தவிக்கிறார். ரயில் நிலையத்தில் வைத்து, "எல்லாம் சௌகரியமா இருக்கு இல்லை யாம்மா..." என்றார்.

"எல்லாம் சௌகரியமா இருக்குப்பா... நீங்க கவலையே பட வேண்டாம்..." என்றாள் சுமதி சிரித்துக் கொண்டே. ரயில் வரும் வரை உட்காரலாம் என்று இருந்தது. யாரோ அந்தச் சிமெண்ட் இருக்கையில் உட்கார்ந்திருந்தாள், சுமதியைப் போல ஓர் இளம் பெண். கையில் ஒரு சூட்கேஸ். பாவம். இவளும் நம்மைப் போலத் தானோ என்னவோ' என்று சுமதிக்குத் தோன்றியது.

வண்டி வந்ததும் மகளிர் பெட்டியில் உட்கார இடம் கிடைத்தது. அப்பா பிளாட்பாரத்தில் நின்று கொண்டு, திரும்பிப் புத்தகக் கடையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் புத்தகங் களைப் பார்க்கவில்லை என்று அவளுக்குத் தெரியும். திடீரென்று அவளுக்கு அழ வேண்டும்போல் இருந்தது. பல்லைக் கடித்து அடக்கிக் கொண்டாள்.

அதிசயம்தான். கேசவன் அன்று மாலை ஆறு மணிக் கெல்லாம் வீடு வந்து விட்டான்.

"என்ன இவ்வளவு சீக்கிரம்" என்றாள் சுமதி.

'உனக்காகத்தான்' என்று அவன் சொல்வான். சொல்ல வேண்டும் என்று அவள் எதிர்பார்த்தாள்.

"ஆபீசில் ஒருத்தர் டிரான்ஸ்பர் ஆகிப்போறார்... அவருக்கு இன்னைக்கு வழி அனுப்பு விருந்து... அதனால ஆபீஸ் இன்னிக்கு நாலு மணிக்கெல்லாம் முடிஞ்சுட்டது."

"பார்ட்டியில் நீங்க கலந்துக்கலையா?"

"நமக்கெதுக்கு அதெல்லாம்" என்றான் அவன். டின்னைப் பார்த்ததும் அவன் முகம் மலர்ந்தது. மூன்று நாளைக்குப் பிறகு வந்திருந்த அவளைப் பார்த்த போதுகூட அவனுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படவில்லை.

"முறுக்கா?"

"ஊம்."

அதற்குள் மாமி வெளியிலிருந்து சொன்னாள், "இப்ப முறுக்கு சாப்பிட்டா, அப்புறம் சாப்பாடு எப்படி இறங்கும்... அதெல்லாம் அப்புறம் முறுக்கு திங்கலாம்... பொல்லாத முறுக்கு... பூலோகத்துல எங்கேயும் கிடைக்காத பண்டம்..."

டின்னை நோக்கி நீண்ட கை சடக்கென்று தொங்கிவிட்டது அவனுக்கு.

சுமதி அமுதத்தையே கொண்டு வந்திருந்தாலும், 'ப்பூ... அமிர்தம்தானே" என்பாள் மாமி.

அவன் சாப்பிட்டு வரும் வரைக்கும் சுமதிக்குப் பேச ஒன்றும் இல்லை. பேசவும் பிடிக்கவில்லை. மனசைப் பேசித்தான் திறந்து காட்ட வேண்டுமா என்ன? ஆனாலும் அன்றைக்குப் பேசிவிட வேண்டுமென்று முடிவெடுத்துக் கொண்டாள் அவள்.

வந்தவன் படுக்கையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

"ஒன்னு சொல்லணுமே உங்ககிட்ட" என்றாள் சுமதி.

"சொல்லு..."

மாமி படுத்துவிட்டாள். தூங்கியும் இருப்பாள் என்று நிச்சயித்துக் கொண்ட பின் அவள் சொன்னாள்.

"ஒவ்வொரு மாசமும் இந்த மாதிரி உடம்போட அம்மா வீட்டுக்குப் போறது எனக்கு வெக்கமா இருக்கு... ரிக்ஷா வண்டிக் காரர்கூட 'என்னம்மா அம்மா வீட்டுக்கா' என்கிறார். டிக்கெட் கௌண்டர்ல இருக்கிற அந்தப் பையன் பார்க்கிற பார்வை கூசறது. அவனுக்கும் தெரிஞ்சிருக்குமோ என்னவோ... பக்கத்து வீட்டுப் பெரியம்மா, எப்போ என்னைப் பார்த்தாலும் அவளுக்கு அதுதான் ஞாபகத்துக்கு வருது... அசிங்கமா இருக்கு... கேக்கறீங்களா—"

"உம்..."

"இதெல்லாம் மத்தவங்களுக்குத் தெரியற விஷயமா? என் ரகசியத்துல உங்களுக்குப் பங்கில்லையா... எனக்கு அவமானம்னா அது உங்களுக்கும் இல்லையா... மாசா மாசம் அதை நினைச்சாலே பகீர்னு வருதுங்க. அவமானத்தால செத்துக்கிட்டு இருக்கேன்... நீங்களாவது மாமிக்கு இதை எடுத்துச் சொல்லக்கூடாதா..."

"................"

"ஏண்ணா..."

"...................."

இலேசான குறட்டை ஒலி அவனிடமிருந்து வெளிப்பட்டது. நிர்க்கதியாகிவிட்டது போல் இருந்தது அவளுக்கு.

விளக்கை அணைத்துவிட்டு வந்து படுத்தாள். இனி அடுத்த மாசம் இன்னும் இருபத்து எட்டு நாளுக்கு அப்புறம் அவள் அம்மா வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். சரியாகப் பன்னிரண்டு மணிக்குக் கிளம்பி, ரிக்ஷா ஏறி, டிக்கெட் எடுத்து ஜன்னல் ஓர இருக்கையில் அமர்ந்து கூந்தல் சிலிர்க்கப் பிராயணம் செய்து, இறங்கி, சிமெண்ட் இருக்கையில் உட்கார்ந்து அனுபவித்து நடந்து, அப்பா எதிர் கொண்டு வந்து அழைத்துப்போக, பெரியம்மா இவளைப் பார்த்து...

அவளை அறியாமல் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்து காது ஓரம் வந்து தலையணையை நனைத்தது. இரவு விளக்கின் வெளிச்சத்தில் கணவனைப் பார்த்தாள்.

காலை மடக்கிக் குழந்தை போலக் குப்புறப் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

மறக்காமல் அடுத்த முறையும் ஒரு கழுதையைப் போன்ற அந்த ரயிலுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டாள் சுமதி.

1985